

Smithamn var ett
fiskeläge. Hamnen byggdes när ce-
mentfabriken kom till. Då byggdes
fiskerhamnen också. I Libbary hade
än som på det gamla sättet med
bådgångar ut till båtarna.

Det var mest som-
mar- och höstfiske. Lillfisket var
viktigast. På vintern hade man
ut fiskerkeekar och fiskade al.

Det flyttade vi många
fiskare från byarna söderut. Fisket
var mycket arbete som gjorde dem
rika. Gick de mycket säll och
priserna var så att det ändå
inte blev någonläng. När det var
dåligt fiske gick de kredit hos hand-
laren. Det var rätt stora summor.

mor, men han förlorade aldrig ett
öre på det. Fiskarna var ett genom-
skeddligt folk.

Fiskarna skotte i allmän-
het fisket själva med hjälp av sina
barn. Fladd de mycket till gik
de dicket in i hamnen med bå-
tarna, annars gick de in till stäm
med sina snillebåtar mellan järn-
vägen kom till. Många kvinnor
sysslade med prångeri, men det
var inte alla fiskarhustrur som var
prångare. Det var ena såna där
sillbagarna punderingar som var
det. De höjde omkring på gårdar-
na i Malmö och sålde sill. När
de skulle plocka av sillen från bå-
tarna kunde det hända, att de

~~Uttom~~
~~Hi~~

lejde folk, om det var mycket säll.
Hela brittarna satt de och såg om
sina försäkringskassor, lagade grönor
och gjorde nya. Det satt de i kö-
ket och gjorde. Många var skol-
lärare. Han var den första anten-
nimerade läraren i Linnéhuset. Han
kom dit ungefär 1878. Han var
närvarande i ett fiskarhem. Han
band många villanäddningar på
antarna.

Alla hade grisar. En och
annan kunde slicka grisar och grisk
synt och gjorde det. De slaktade
hemma vid husen fram emellan.
På 1890-talet förvarn grissarna. På
vår höjde de en sek. veckors utbildning.
Det var väl mest av bönderna. De

sälvförde givrar på marknaden
i st. or ochra. På 1890-talet för-
vann gringarna.

I Libbarn fanns det ess och
annan fiskar som hade ko. De
hade flera jord där an i Linn-
hamn.

Fiskarna badade aldrig. Det
gjorde inte arbetarna heller. De bråk-
ade sig väl litet smitt i annik-
tel almmistone någon gång. Där-
baser fanns inte. Fiskarna klipp-
te varandra.

Flär bodde några förmögna.
De kom först med hornmar-gäster-
na på 1890-talet. Fiskarna utrym-
de sina bostäder och lyste ut
dem. Spärra flyttade de ut i uthus.

De så kallade fiskarna och kalkar-
betarna bodde i egna hus. De byggde
själva lejde folk och bekostade del
ingenjör. Derz gick i borgern för
sina egna arbetare. Vill slut ville
bankerna inte ta hans namn
som borgern. Derz tog del en lä-
genhet i var ändan av husen.
Hallmånstet hade stora två
rum och kök. Det var brädgolv
i köket tegelsten. Man hade järn-
spisar.

Ingenjör Derz hjälpte även
fiskarna. Han anlade tegel, låt
schacka bort guset för att skaffa
fiskarna arbete då de hade det
dåligt. Där var fört gusbäckar,
som kallades Färbäckarna.

Kalkbrottet fanns redan på den danska sidan. Innan hamnen fanns, lastades kalkstenen på en brygga, som var byggd ut i vattnet. Mycket kalk gick till Danmark, men mycket såldes inom landet. Tidigare fraktade de kalksten till Lomma. Sedan flyttades cementfabrikens hit, och de fraktade lokar hit på pinnar. Till det arbetet använde sig Berg fiskare.

När jag var 13-14 år hade en kalkbrottsarbetare bra när han försörjades 15 kr. i månaden. En prästare försörjades ett par sex kronor om dagen. Lillen räknades i spög och valar. Den kunde korta

25000 spögel för förbrukaren.

Linnhamns hörde till Flyllie.
Kyrkan lag ända borden i Flyllie by.
De var inte särskilt kyrkliga av
sig. 1890 byggdes kyrkan här.

Raby var en liten byskad
vid järnvägsstation. Några stora hus
fanns inte alls i Linnhamns.

Det fanns några gator egent-
ligen, utan det var markvägar
som Flyllie bönder lagst för att
komma till havet och lämna
fång. Vägarne var samtidigt
skiljeväggar mellan ägarna. Av-
lopp fanns inte. Spillvatten och
regnvatten fick stå och spricka
mellan och rinna ut i gropar
och stöck och blev surt och stin-

krigt. Och flugor var det, så att det
var som att slicka huvudet i en
bitarna. Det gjordes aldrig något
åt det. - Berninbolaget tog hand
om samhället. Det var mycket av
hansyn till arbetarnas behov. - Följ-
tenhållning blev det, när Liv. hand
blev riksdagsordförande med Malmström 1914.

En och annan fotografisk
ta var det ofta. Lykteständarna gick
omkring med sin stige och tänd
och släckte var kväll. Ibland
sprang prästarna bakifrån och släckte
efterhand som han tändde. Så
att han hade goda hola kräcken
med att tända. Jag var arbets-
lös 20 år, när det blev jag.

Mellan malanöpojkar
och hvinhamnspojkar var det
irådlösigt fiendskap, som allkiel
resulterade i slagsmål. De låg i
försåt och skulle ge varandra på
gälsen.

Man hade öknamn på
alla. Annars kunde man inte
hålla reda på dem. Per bazar
hade aldrig varit bazar. Hans
bror, Calle bazar, hade i sin
ungdom hört ut bröd till en ba-
zar. Lars Kristus Per och liknamn-
de brukade man kalla dem. Det
var en kyrkoherde som skrev ve-
dernamnet bredvid det riktiga
för att veta, vem det var.

Vi for vi till mark-
nad i Malmö.

Hokeries fanns, två
eller tre till en börsen. Dazare fanns
vi köpt köpte man färdigt. Po-
tatis köptes av börsen. Det
fanns de som hade en bit att
sätta potatis på. Kanon hade
de lite grönsaker, morötter och
rödbetar och så.

När jag var tio år var
här de som hade mjölk och
körde omkring med.

~~Utmär~~
HST

fredsdagsafton gick
de pilaspoke. Det var bara ett
spektakel. De kläddes ut sig mig
med löskägg och hus som helst.
Julgranar var tämligen
allmänna.

Fanns barnslom hade
vi en majstaving här. Det var
ingen bekräftad plats den brukade
lösas på. När folks hus kom
förvaran del. Det var många
mar som varde majstavingen.
På natten var det dans och
på midsommardagen och på
bland.

Det fanns de som hade en
så stor skilja att de öppnade den
för dansställen för ungdomen.